

¹²Ó, dicső trónus, kezdettől fogva felséges a hely, hol szentélyünk van!¹³URam, te vagy Izráel reménysége, megszágyenülnek mind, akik elhagynak téged. A tőled elpártolók nevét a porba írják, mert elhagyták az URat, a folyóvíz forrását.

¹⁴Gyógyíts meg, URam, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.

Kedves Testvéreim!

Nagyon szeretem az oltár előtt elhangzott Kánai mennyegző történetét, Jézus első csodájának elbeszélését. Azért szeretem, mert megmutatja Jézus igazi arcát. Egy igazán emberi arcot láthatunk. Jézusról tudjuk, hogy kicsoda: Ő a Krisztus, az élő Isten Fia – ahogyan Péter apostol ezt megfogalmazta. A mögöttünk lévő karácsonyi ünnep is arról szól már, hogy az Isten, aki a magasságban, a titokzatosságban lakik, akit nem ismerhet meg az ember igazán, akit felhőbe burkolódzó Istenként ismerünk, emberré lett. Egészen közel jött, részt vett, megélt, átélte az emberi létet a maga valóságában. Jézusban egy olyan Istent ismerhettünk meg, aki számára nem közömbös az ember, aki azt mondta, hogy úgy szeret bennünket, hogy közénk születik, itt él, és itt meghal, de mivel Isten, ezért a halál nem tarthatja fogva, így feltámadásával reménységet és útmutatást ad.

A kánai mennyegző történet Jézus igazi, emberi arcát mutatja meg. Azt, hogy az Isten részt vesz az ember életében. Ott van egy esküvőn, együtt örül az ifjú párral, örül örömeiknek, sőt nemcsak örül, hanem tesz is érte. A vizet borrá változtatja, de nem úgy, hogy maga köré gyűjt mindenkit, hogy lássák, hogy róla beszéljenek, hanem csupán a háttérből, csak néhányan tudják, hogy mi történt. A háttérbe húzódik, pedig neki kellene a központban lennie. A világmindenség Ura bort ad egy jelentéktelen ország, kicsi falujában egy ifjú párnak és vendégeiknek. Mert nekünk ilyen Istenünk van, akinek dicsősége egészen különleges módon jelent meg ebben a világban, még hozzá azért, hogy helyre tegye mindazt, ami elromlott.

Nekünk ilyen Istenünk van, aki nem erőlteti rá magát senkire. Nem tart fegyvert ránk, hogy csatlakozz, vagy meghalsz. Szelíden és alázatosan a háttérből segít, vezet, bátorít, ha hagyjuk.

Több mint 25 évvel ezelőtt valaki egy verset nyomott a kezembe, miután egy nyári ifjúsági táborban arról beszélgettünk egy egész éjszakán át, hogy hogyan láthatom meg Istent az életemben. Nagy, óriási dolgokat vártam, azt, hogy legalább egy angyal jöjjön és mondja meg a dolgokat. Reményik Sándor verse azóta is gyakran eszembe jut.

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?
Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feljűk szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?
Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az öröme,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök

Észrevesszük-e az apró csodákat, és észrevesszük-e azt az útmutatást, amivel Isten terelget, vezet bennünket? Jeremiás próféta egy olyan korban élt, amikor mindenki tudta, hogy Isten van. Nem kérdőjelezték meg, hogy a világ teremtője létezik, csupán olyan érzésük volt, mint amit Madách az Ember tragédiájának végén így fogalmaz meg: „A mű forog, az alkotó pihen.”

Éppen ezért ebben a korban, az emberek bár évente egyszer-kétszer elmentek a templomba, hogy bemutassák a szokásos áldozatot, de a hétköznapiakban egészen más, számukra sokkal fontosabb dolgokkal voltak elfoglalva. Éltek, dolgoztak, pihentek, szórakoztak. Isten ott a felhőkön ül, és nem igazán törődik velünk, mi se foglalkozunk vele, letudjuk a kötelező köröket, hogy a papok is boldogok legyenek, de nem akarták meglátni az apró csodákat, azt, hogy mindent, amilyük van, azt Istennek köszönhetik. Elpártoltak tőle. Elfordultak Istentől.

Jeremiás próféta a bibliai próféták közül az egyik legtöbbet szenvedett próféta volt. A feladata az volt, hogy Isten szavát hirdesse az embereknek, de azok csak körbe röhögték, nem foglalkoztak vele, gúnyosan odébb lökték, vagy egyáltalán rá se néztek. „Minden rendben van, viszonylag jól megy mindenkinek, az Istennek is dobtunk egy kis csontot, még hús is volt rajta, ha majd felébred, akkor láthatja, hogy mi mindent megtettünk,

ne papoljon nekünk itt ez a szerencsétlen”. Jeremiás éveken keresztül arról beszélt, hogy Isten nem tűri, hogy így bánjanak vele, hogy eljön majd a nap, amikor megbüneteti azokat, akik elpártolnak tőle. De ez a nap késett, és teltek a hónapok, sőt az évek, és semmi nem történt, sőt még jobban ment mindenkinek, jól éltek, és meg voltak elégedve magukkal.

Elképzeltem mai igénk milyen körülmények között születhetett:

Jeremiás megint beszélt, ilyeneket kellett mondania:

⁴Elveszítéd örökségedet, melyet neked adtam, ellenségeid szolgájaként teszek olyan országban, amelyet nem ismersz, mert lángra lobbantottad haragomat, örökké égni fog!...

Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testi erőre támaszkodik, az ÚRtól pedig elfordul szíve! ... Aki törvénytelenül gyűjt gazdagságot, olyan, mint a madár, amely idegen tojásokon ül. Élete derekán itt kell hagynia, és a végén bolondnak tartják.

Nyilván ezek után Jeremiást kinevetik, és elküldik melegebb éghajlatra. És ő megy is. Úgy képzelem, hogy az Olajfák hegyén ül le egymagában, ahonnan rálát a templomra és az egész városra: Jeruzsálemre. Ekkor azt mondja: ¹²*Ó, dicső trónus, kezdettől fogva felséges a hely, hol szentélyünk van!*

És a templomról talán eszébe jut, hogy milyen képmutató is az ember. Éppen száll fel az áldozat füstje, de akik bemutatják azt az áldozatot, talán ott sincsenek. Leadták a bárányt a papnak és ezzel le van tudva. Megadták Istennek, ami az Istené. És Jeremiás egy imádságban kezd: ¹³*URam, te vagy Izráel reménysége, megszégyenülnek mind, akik elhagynak téged. A tőled elpártolók nevét a porba írják, mert elhagyták az URat, a folyóvíz forrását.*

Igen, elhagyták Istent, de én jobb vagyok? Vajon én, aki az ő igéjét szólom, aki elszenvedem a gúnyolódást, a verést, a gyalázkodást, én vajon észreveszem Istent. Vajon nem vagyok én is bizonytalan, hiszem már 12 éve, hogy ugyanazt szajkózom és nem történik semmi. Lehet, hogy megőrültem? ¹⁴*Gyógyíts meg, URam, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.* Folytatja Jeremiás a hangos imádságot. És még csak nem is sejti, hogy Istennél már készen van a gyógyulás, a szabadulás útja.

Jeremiás a templomra néz, és a templomról eszébe jut Isten szabadítása. Mi mire nézünk? Mi is nézhetünk a templomra. Néha, csak kinézek az ablakon és felnézek a toronyra, rajta a keresztre és eszembe jut, hogy Isten mit tett értem. Hogy Jézus Krisztus az életét adta. Máskor egy letört száraz ág emlékeztet a keresztre. Vagy egy tövises rózsa juttatja eszembe a tövisszörűt és a kihulló drága vért. Ma reggel az ablakon kinézve, a fehér hólepel juttatta eszembe, hogy Isten megszabadított a bűntől, fehérre mosott mint a hó.

Mi az, ami eszedbe juttatja őt. Őt, aki nem alszik a felhőn, aki nem pihen, hanem megmutatja magát, egészen közel jön hozzád is. Hozzád, aki gyászolsz, hozzád, aki betegséget hordozol, hozzád, akinek lelki terhekkkel kell megküzdeni, hozzád, aki örvendezel, hozzád, aki éled a hétköznapiakat, hozzád, aki itt vagy most a budafoki templomban. Jön feléd, az élet apró csodáin keresztül. Lehet, hogy úgy, hogy nem is számítász rá. Minden egyes napon ott van. Jézus úgy búcsúzott a tanítványaitól: veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ott van, ott van a te életedbe is, csak vedd észre. A kánai mennyegzőn, sokan nem vették észre, de akik igen, azokról azt olvassuk: hittek benne. Te meglátod-e a csodát? Hiszel-e benne, akkor szakadjon fel belőled – ahogyan Jeremiásból is, az imádság és a dicsőítés: ¹⁴*Gyógyíts meg, URam, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.*